Annus XI - Vol. XI 4 Iulii 1919 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

SACRUM CONSISTORIUM

Die 3 iulii 1919 in palatio apostolico Vaticano habitum est Consistorium secretum, cuius Acta ex ordine referuntur:

I. – ALLOCUTIO SS. D. N. BENEDICTI PP. XV

CONFIRMATIO ELECTIONIS PATRIARCHAE ANTIOCHENI GRAECORUM MELCHITARUM

VENERABILES FRATRES

Nobis quidem amplissimi huius ordinis habendi ea potissimum est causa, ut viduis Ecclesiis novos Pastores more solemni attribuamus. Ante omnia vero munus Nostrae auctoritatis sibi postulat Ecclesia Antiochena Graecorum Melchitarum; quam cum venerabilis frater b. m. Cyrillus Geha Patriarcha diu nec sine diligentiae laude gubernasset, abhinc tribus annis, aegritudine potius animi quam aetate confectus, e vita cessit.

Successoris igitur designandi gratia, catholici eiusdem nationis Episcopi, ubi primum per temporum difficultates licuit, in Synodum ad monasterium Basilianum quod est in oppido Sarba, die vicesimo nono Martii proximi coiverunt; atque ut ad suffragia ventum est, statim una omnes voce et acclamatione ipsum

qui Synodo praesidebat, venerabilem fratrem Demetrium Cadi Archiepiscopum Aleppensem, Vicarium Apostolicum Patriarchalem, dixere Patriarcham. Tunc electionem factam Nobis significare per litteras maturarunt, supplicantes ut eam ratam habere et electo Patriarchae sacri honorem Pallii tribuere vellemus. Eadem ipse imploravit, addita catholicae fidei professione solemni.

Nos sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali rem cognoscendam sententiamque dicendam delegavimus; eaque omnibus probe perpensis, postulationi concedendum censuit. - Etenim venerabilem fratrem Demetrium Cadi, virum non mediocriter ab ingenio et a doctrina itemque ab ornamentis animi instructum, constat ita in variis, quae gessit, muneribus usque adhuc esse versatum ut admodum huic Apostolicae Sedi se probaverit. Eum in Archiepiscopatu Aleppensi non pauca emendasse quae in mores irrepserant, ac de illius Ecclesiae statu ad S. Congregationem Fidei propagandae iniussum retulisse, ex Episcopis Melchitis primum qui huic praesentis disciplinae praescripto sua sponte obtemperarit. Cuius erga Romanum Pontificem observantia eo etiam testata est, quod, cum Romam advenisset Apostolorum limina visitatum, datis litteris ad Cardinalem Praefectum eiusdem S. Congregationis, opportunum contendit fore, si in electione Episcoporum Orientalium amplius tribueretur Sedis Apostolicae auctoritati. Nec vero est dubitandum quin, quod ei in optatis iampridem est, ipse ut effectum detur, sit diligentem operam daturus. - Quare de sententia S. Congregationis pro Ecclesia Orientali, eundem venerabilem fratrem in Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum confirmare eique Pallium de corpore beati Petri sumptum conferre constituimus. Itaque auctoritate Omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra, confirmamus et approbamus electionem seu postulationem a venerabilibus fratribus Episcopis Greco-Melchitis factam de persona venerabilis fratris Demetrii Cadi, eumque a vinculo absolutum quo Ecclesiae Aleppensi adstrictus tenebatur, praeficimus in Patriarcham Ecclesiae Antiochenae Grae-

corum Melchitarum, prout in decreto et schedulis Consistorialibus exprimetur: contrariis non obstantibus quibuslibet. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Iam, ut alia hoc loco praetermittamus quae non ad Orientem modo sed ad universitatem christiani nominis pertinent, illud non silebimus, in sollicitudine Nos nuper fuisse de catholicis Missionibus. Equidem cum certiores facti sumus in Versaliensi consilio paci conficiendae quaedam deliberari quibus evangelicae praedicationis non viderentur salva et incolumia fore iura, consiliantes viros cum fiducia rogavimus, ut id ipsum vellent diligenter attendere. Illuc etiam egregium Romanae Curiae antistitem legavimus, qui eadem, quoad posset, iura tueretur. Hic vero renuntiare libet eos ipsos viros, cum postulata Nostra aequis animis expenderint, Nobis magna ex parte satis fecisse. Itaque in spem adducimur eosdem in exsequendis quae hac de re statuerint, parem animi aequitatem secuturos, id quod non modo catholicae religionis, sed ipsius civilis cultus atque humanitatis interest. Et quoniam hostilia tandem finem cepere, suppliciter divinam clementiam in haec invocamus vota, ut maritima iam nunc solvatur obsidio unde famem summamque rerum omnium egestatem tam ingens multitudo patitur, ut quotquot captivi adhuc sunt, quamprimum dimittantur, denique ut homines populique inter se usque adhuc infensi, vinculis consocientur denuo christianae caritatis, quam Nos quidem inculcare non desistimus, quaeque si desit, omnis de pace conventio frustra erit.

Nunc autem ceterarum Ecclesiarum, Tusculanae in primis, viduitati consulamus.

II - OPTIO AD ECCLESIAM SUBURBICARIAM TUSCULANAM

SSmus Dñus Noster praefecit suburbicariae ecclesiae Tusculanae Emum Revmum Dñum Card. Iulium Boschi, ad quam optavit dimissis titulo Sancti Laurentii in Panisperna et Ecclesiis Ferrariensi et Comaclensi.

III - PROVISIO ECCLESIARUM

Post haec SS̃mus Dominus Noster has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

Titulari archiepiscopali ecclesiae Ancyranae praefecit R. P. D. Michaëlem Zezza, hactenus episcopum Puteolanum, quem constituit in Coadiutorem Em̃i Card. Iosephi Prisco, archiepiscopi Neapoletani.

Titulari archiepiscopali ecclesiae Antiochensi, R. P. D. Ioannem Volpi, iam episcopum Arretinum.

Metropolitanae ecclesiae Corcyrensi, cui nuper canonice perpetuo unitae sunt Sedes Zacynthiensis et Cephaloniensis, R. P. D. Leonardum Brindisi, iam archiepiscopum Naxiensem.

Metropolitanae ecclesiae Naxiensi, cui nuper canonice perpetuo unitae sunt Sedes Tinensis et Myconensis, R. P. D. Matthaeum Vido, iam episcopum Tinensem et Myconensem.

Titulari archiepiscopali ecclesiae Naupactensi, R. P. D. Achillem Ratti, Nuntium Apostolicum apud Reipublicam Polonam.

Metropolitanae ecclesiae Montisvidei, R. D. Ioannem Franciscum Aragone, visitatorem dioecesanum eiusdem archidiocesis.

Titulari episcopali ecclesiae Sinopensi, R. D. Iacobum Mariam De Amicis, canonicum metropolitanae ecclesiae Ianuensis, quem constituit in Auxiliarem Em̃i Card. Pii Thomae Boggiani, archiepiscopi Ianuensis.

Titulari episcopali ecclesiae Mosynopolitanae, R. D. Beniaminum Roland Gosselin, presbyterum dioecesis Parisiensis, quem constituit in Auxiliarem Em̃i Card. Leonis Amette, archiepiscopi Parisiensis.

Cathedrali ecclesiae Sedunensi, R. D. Victorium Bieler, cancellarium Curiae episcopalis, et magistrum in theologico Seminario eiusdem dioecesis.

Cathedrali ecclesiae Clonfertensi, R. D. Thomam O' Doherty, canonicum, decanum disciplinae in Collegio nationali *Maynooth*.

Cathedrali ecclesiae Saltensi, R. D. Thomam Camacho, parochum de « Aguada » in urbe Montevideo.

Cathedrali ecclesiae Melensi, R. D. Iosephum Marcum Semeria, vicarium generalem archidioecesis Montisvidei.

Cathedrali ecclesiae Nazarenae in Brasilia, nuper erectae, R. D. Richardum Ramos da Costa Vilella, parochum loci « Gravadà », in archidioecesi Olindensi.

Cathedrali ecclesiae Geranhunsensi nuper erectae, R. D. Ioannem Tavares de Moura, parochum in civitate Olindensi.

Cathedrali ecclesiae Guaxupensi, R. D. Antonium Aemidium Correa, parochum in dioecesi Marianensi.

Insuper Beatissimus Pater alios etiam, iam renunciatos per Apostolicas sub plumbo Litteras, Sacrorum Antistites publicavit, scilicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Angelorum, Henricum Sanchez Paredes.

Larissensem, Bernardum Arguinoniz y Astobira.

Achridanum, Ioannem Baptistam Cieplak.

Pessinuntinum, Guilelmum Barry.

Tarraconensem, Franciscum Vidal y Barraquer, iam episcopum Pentacomiensem.

EPISCOPOS:

Tamaulipanum, Iosephum Guadalupe Ortiz.

De Sonora, Ioannem Navarrette.

De Queretaro, Franciscum Banegas.

Desmoinensem, Thomam Guilelmum Drumm.

Dardanum, Antonium Keil.

Ergadiensem et Insularum in Scotia, Donaldum Martin.

Evariensem, Antonium Mariam Capettini.

Isiondensem, Marcellinum Carolum Marty.

Myriophytensem, Felicem Couturier.

Troianum, Fortunatum Farina.

IV. - SACRI PALLII EXPOSTULATIO ET CONCESSIO.

Deinde Beatissimus Pater Sacrum Pallium expostulatum concessit ecclesiis: *Corcyrensi, Naxiensi, Montisvidei, Angelorum, Tarraconensi, Troianae* (ex privilegio) et *Antiochenae Graecorum Melchitarum.*

LITTERAE APOSTOLICAE

I

METROPOLITANAE ECCLESIAE CORCYRENSI UNIUNTUR SEDES ZACYNTHIENSIS ET CEPHALONIENSIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Cum ex Apostolico munere, quo fungimur, Ecclesiarum omnium cura Nobis demandata sit, felici illorum statui ac prospero regimini pro re ac tempore consulimus. Iam vero cum Corcyrensi Metropolitanae Ecclesiae administratio dioecesium suffraganearum iam unitarum Zacynthiensis et Cephaloniensis hactenus adnexa fuerit; nunc vero, ut singularum istarum dioecesium catholicorum in spiritualibus adsistentiae facilius in posterum provideretur, cum peropportunum visum sit consilium tres supradictas Sedes in unam colligere archidioecesim; Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt decernenda statuimus. Nimirum Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, superenunciatas tres Sedes Corcyrensem, Zacynthiensem et Cephaloniensem in unam unimus archidioecesim, eamque in posterum appellari volumus Corcyrensem, Zacynthiensem et Cephaloniensem. Haec volumus, mandamus, statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive in posterum spectare poterunt, nunc et in posterum plene suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die III iunii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

METROPOLITANAE ECCLESIAE NAXIENSI UNIUNTUR SEDES TINENSIS ET MYCONENSIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Quae rei sacrae procurationi melius gerendae faciant, ea ut maturo studio praestemus Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris, licet immeriti, fungimur. Iam vero cum Naxiensis Metropolitanae Ecclesiae catholicorum latini ritus ob plurimas easque diversi generis rationes valde imminuto numero, opportunum visum sit duas ex suffraganeis, scilicet Sedem Tinensem et Sedem Myconensem illi Metropolitanae adiungere atque unire, ut ex his in posterum una habeatur; Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt idcirco decernenda existimavimus. Nimirum Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, Metropolitanae Sedi Naxiensi duas ex suffraganeis, scilicet Sedem Tinensem et Sedem Myconensem interim adiungimus, easque ita unimus ut ex his una in posterum habeatur Sedes Metropolitana Naxiensis, Tinensis et Myconensis nuncupanda. Haec edicimus, mandamus, statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plene suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die III iunii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD RR. PP. DD. CAROLUM GREGORIUM MARIAM GRASSO, ARCHIEPISCOPUM SALERNITANUM, HERCULANUM MARINI, ARCHIEPISCOPUM AMALPHITANUM, CETEROSQUE EPISCOPOS, QUI POMPEIOS AD MARIANAM AEDEM CONVENERUNT: DE OFFICIIS REVERENTER EXHIBITIS GRATIAS AGENS EORUMQUE SOLLERTIAM PROVIDENTIAMQUE COMMENDANS.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae Pompeios nuper, ut nuntiatis, congregati, ad aedem Marianam, consilia contulistis, visa Nobis sunt valde utilia. Tueri enim cleri dignitatem, dando operam ut ii, qui in sacris seminariis in Ecclesiae spem succrescunt, bonitatem, disciplinam et scientiam doceantur, et ii praesertim, qui pastorali funguntur ministerio, laborent ut boni milites Christi Iesu, maximum est episcoporum officium, cui qui rite pareat, is id praestat ex quo, quasi capite, cetera omnia ducuntur, quae ad christianam plebem sancte educendam sunt necessaria. - Par erat et consentaneum temporibus ut ad tot puerorum ex bello orbitatem paterna vestra caritas se porrigeret providentem. Rectius ac plenius consultum per vos erit bono non tantum corporis sed etiam animae.

Ad Nos quod attinet, de officiis gratias vobis agimus et de sollertia providentiaque gratulamur. Cui quidem ut adsit divina gratia et studiose obsequatur clerus populusque unicuique vestrum traditus, apostolicam benedictionem, Nostrae testem benevolentiae, vobis, venerabiles fratres, atque illis omnibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XX martii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD RR. PP. DD. BERNARDUM, ARCHIEPISCOPUM BOGOTENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS COLUMBIAE: DE EORUM CONSILIO CONVENTUS MARIALIS HABENDI GRATULATUR.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Cohaeret plane cum votis Nostris susceptum a vobis consilium de Conventu Mariali proxime habendo. Quo enim amore, quo honore digna sit Virgo beatissima, quam Deus ipse ita dilexit, ut eam sibi matrem elegerit; quantum ad hanc evecta dignitatem possit apud Iesum filium suum quantaque liberalitate diligentes se diligat, vix Nobis licet animo reputare, quin simul accendamur desiderio ut fideles omnes ad amantissimam hanc matrem redamando, colendo, imitando compellantur. Id porro est caussae cur id vobis consilii vehementer gratulemur, plurimum inde sperantes. Vos vero, venerabiles fratres, date in primis operam ut exteriori pompae ac splendori conventus, par sit interior animorum pietas et ut, quae coepta ineantur, non sint *vapor ad modicum parens:* non ad oculum maxime serviant: non per unam alteramve diem *aedificent;* sed fovendae religioni in Virginem excitandaeque fidei provehendaeque christianae disciplinae mansura praebeant incitamenta atque subsidia. Quis enim dixerit eiusmodi catholicorum coetus propositum assequi si nihil aliud praestent, quam hominum multitudinem laudes concelebrantium Virginis? Sanctum id quidem est ac laudabile: sed maius quiddam sequendum; nimirum ut *flores* tenerae pietatis in Mariam *floreant quasi lilium et,* studio atque actione christianae vitae, *dent odorem et frondeant in gratiam.*

Industriis interim vestris quo uberiora adsint divinae gratiae auxilia, apostolicam benedictionem, Nostrae testem benevolentiae, vobis, venerabiles fratres, iisque omnibus qui conventui vobiscum intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXI martii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. D. ANGELUM MARQUINA Y CORRALES, EPISCOPUM CANARIENSEM: DE HABENDA PROXIME DIOECESANA SYNODO GRATULATUR.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Est sane cur tibi gratulemur ex animo. Quod enim, post ducentos fere annos quam superior dioecesana Synodus habita istic est, alteram, ut scribis, meditaris: quod eam auctam vis et auspicatam benedictione Nostra: quod caelestia munera, quorum apud Nos est dispensatio, iis petis, qui, quo tempore geretur Synodus, cathedralem istam Basilicam pie visitabunt, agnoscimus tuam pastoralem diligentiam, eiusque te nomine plurimum collaudamus. Rem enim cum splendore simul et fructu moliris, qua cum Ecclesiae tuae bono coniungitur maxime. Ad Nos quod attinet, precibus tuis annuimus libentissime. Tu vero, venerabilis frater, in id incumbe, ut in nova Synodo quidquam ne desit, quod cleri populique disciplinam efficiat sanctiorem. Quid in instituendo sacro ordine in eiusque tuenda dignitate: quid in impertiendo pabulo divini verbi in alendoque religionis sensu sequendum potissimum cavendumve sit, habes in Codice Iuris Canonici, quem non ita pridem promulgavimus. Sed quae praescripta in eo sunt, tu quidem prudenti iudicio tuo pleniora efficies et ad fideles tuos accomodatiora, ea etiam prae oculis habendo, quibus probatae consuetudines et peculiaria temporum locorumque adiuncta obsequi suggerant.

Haec habuimus quae ex occasione hortaremur. Consilia interim ac coepta tua Deum precantes ut gratia sua fecundet et ad suam dirigat gloriam, tibi, venerabilis frater, iis quorum in peragenda Synodo uteris opera, omnibus qui intererunt, tuae demum dioecesi universae apostolicam benedictionem, caelestium auspicem adiumentorum Nostraeque testem benevolentiae, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, XXII aprilis MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD R. P. D. IOANNEM BENLLOCH Y VIVÓ, ARCHIEPISCOPUM BURGENSEM: DE COLLEGIO FOVENDO IN USUM MISSIONUM EXTERARUM BURGI INSTITUTO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quum te ex Urgellensi sede ad Burgensem promovimus, id Nobis consilium fuit latiorem actuosae tuae virtuti parare campum, ubi ea multo se uberius exerceret. Iampridem enim novimus qua sis alacritate ad divinam gloriam cum animarum salute quaerendam, ubicumque tibi facultas in hoc elaborandi detur. Et eam quidem amplissimam nancisceris in nova dioecesi quae tuae est curae concredita. Iam vero inter cetera hoc tibi volumus pro tua diligentia proponas, ut delecti e clero adolescentes, qui ad Evangelium barbaris praedicandum a Deo vocati sint, Burgensia intra moenia rite instituantur, subinde in exteras Missiones destinandi. Etenim evangelicorum praeconum magnam adduxit diuturnum bellum et immane penuriam; cui quidem cum satis mederi non possint ea Collegia quae iam sunt Propagandae Fidei, convenit admodum ut similia instituta plurifariam exsistant, catholicarum gentium liberalitate. Qua in re profecto non decet Hispaniam, cuius praeclara sunt in christiano apostolatu promerita, sic sui oblivisci ut cuiquam cedere videatur. Itaque divino munere contigit, ut aliquid huius generis in ipsa urbe honoris tui sede, inchoatum invenias; neque enim ignoras Gerardum Villota, sanctae memoriae sacerdotem, cum vellet simul Americae latinae dioecesibus, simul sacris apud infideles missionibus opitulari, Collegii, duplicem habentis partem, alteram sacrorum administris, alteram missionalibus educandis, laetabilia quaedam, pro suarum fortunarum tenuitate, initia posuisse. Tuae igitur erit industriae hoc tamquam semen omni fovere cultu ut sensim, Deo adiuvante, grandem crescat in arborem fructusque aliquando uberrimos ferat. Multum autem ad aliorum studia excitanda exempli tui valebit auctoritas; nec dubitandum est quin prae ceteris collegae tui Episcopi ex Hispania te in hac nobilissima causa quae ad incrementum Ecclesiae sanctae pertinet, velint quocumque poterunt auxilio, prosequi. Auspicem vero divinorum munerum ac testem paternae benevolentiae Nostrae, tibi, venerabilis frater, et clero, populoque tuo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXX mensis aprilis MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

V

AD R. P. VENANTIUM A LISLE-EN-RIGAULT, ORDINIS MINORUM CAPUCCINORUM MINISTRUM GENERALEM, TERTIO PLENO SAECULO A BEATISSIMO EXITU S. LAURENTII A BRUNDUSIO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter praestantissimos viros, qui Dei providentia in Ecclesiae laborantis auxilium umquam excitati sunt, insignem profecto locum obtinet praeclarum illud vestri Ordinis decus, Laurentius a Brundusio, cuius quidem a beatissimo exitu tria saecula propediem expletum iri comperimus. Etenim in ea incidit gravissima rei christianae tempora, cum haeresim protestanticam late disseminatam ingens iactura religionis catholicae consecuta erat: et ante omnia incredibile est quo apostolatus ardore fidem tueri et propagare contenderit. Testes sunt Europae regiones non paucae, quas ipse magno cum animarum fructu peragravit; qua devios reducendo, qua vacillantes confirmando, qua communem pietatem refovendo. Cumque vulgo effrenata morum licentia, uti solet, errorum fallaciis comitaretur, innumerabiles fuerunt quos e vitiorum caeno non solum singulari quodam concionandi vi, sed exemplo etiam innocentissimae vitae ad bonam frugem traduxit. Iam vero mirandum in modum tum virtus eius eluxit, cum, bello turcico, apud Albam Regalem non tam de Hungariae libertate quam de salute christiani nominis, impari pugna, decertatum est. Elata enim Iesu Crucifixi effigie, cum exiguas nostrorum copias antecederet, divinitus a vulneribus tutus, cum primis in urbem irrupit, ut ei potissimum victoriae laus, omnium opinione, tribueretur. Consilio etiam prudentiaque fuit sane commemorabili: ob eamque rem legationes plures easque nobilissimas Fidei causa suscepit, in quibus Apostolicae Sedis iura, cui fuit addictissimus, constanter defendere consuevit. Nec est praetereundum quam egregie prosperitati publicae consuluerit, cum et principibus operam navaret, et studiose civitatum dissidia componeret, et summa animi contentione pacem populis atque concordiam perpetuo suaderet. Itaque tanti viri tamque de Ecclesia et civili hominum societate bene meriti, saecularem celebrari memoriam dignum plane est atque opportunum; quandoquidem eorum temporum, in quibus versatus est, non parvam habet haec aetas similitudinem. Nunc enim ea maximarum rerum perturbatio insidet, ut christianae vitae principia et instituta in populis restitui, excitari Fidem, odia restingui

caritatemque Iesu Christi ubique revocari omnino oporteat. Eo non parum conferre posse videntur haec, quae acturi estis, sacra sollemnia: vosque, ut gloriae huius haeredes, alacres vestigiis eius insistite, ut vestra in Ecclesiam civilemque rem promerita, cum Apostolica Sede coniuncti, augeatis. Nos autem ad fructum splendoremque istius commemorationis amplificandum, quae facultates et Indulgentiae, ex praescripto S. Rituum Congregationis die XX maii MCMXII dato, pro triduanis supplicationibus in honorem beati vel sancti novensilis fieri solitis tribuuntur, easdem vobis pro sacris sollemnibus quae a prima die iulii MCMXIX ad diem XXXI iulii MCMXX celebrabitis, libenter concedimus. Atque auspicem divinorum munerum et peculiaris benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, et universae, cui praees, Fratrum Minorum Capuccinorum familiae apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die I maii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

VI

AD RELIGIOSAS FEMINAS ANTISTITAM AC SORORES DOMINICANAS HIBERNIAE: EXACTUM A CONDITA IPSARUM FAMILIA DUBLINI SAECULUM SECUNDUM COMMEMORAT ATQUE LAETATUR.

Dilectae in Christo filiae, salutem et apostolicam benedictionem. — Exactum non ita pridem saeculum secundum a condita Dublini familia vestra et exiens iam primum, ex quo, latius ea proferens locum tentorii sui, se Cabram contulit, una vobis libet eademque coniungere recordatione ac laetitia. Optimo id sane consilio. Dublinensis enim et Cabrensis familia non disciplina solum ac magisterio sociantur, sed ortu, fortunae vicissitudinibus ac rerum plurimarum memoria, cum altera alterius germen sit ac generosa propago et, uti bene nostis, ab unius vita, vita alterius disiuncta numquam fuerit. Ad haec, uti edita a maioribus, per varias temporum aetates, virtutum exempla, quo plura simul subiiciuntur oculis, eo ad imitandum excitant magis, ita collata iisdem, longo annorum spatio, divina beneficia, cum omnia simul considerantur, grandescunt quodammodo et grati animi sensus facilius commovent.

Nos quidem, qui uti propria habere solemus decora dominicani Ordinis, libenter scitote cogitatione apud vos per hos dies diversari ac

solatio haud exiguo animum vobiscum referre ad pias illas sorores vestras, quae primae Dublini commoratae sunt. Videre enim in illis propemodum videmur quamdam priorum christianorum imaginem, cum eaedem fere leges eaedemque poenae, eadem invidia catholici nominis hostium coegerint pusillum gregem occultare se et continere domi. Sed num aquae multae poterunt exstinguere caritatem? Prudenter utique, sed nihil timidae sorores illae vestrae, inter obiectas undique difficultates et ipso quandoque capitis periculo, religioni inservire eiusque caussam acrius in dies tueri numquam destiterunt, omnibus, locuples est historia testis, omnia factae.

Sed, elapso iam saeculo, deferbuerant odia in catholicos, remiserant iniquae leges; et parvum granum sinapis, quod dominicana caritas et plantaverat et rigaverat, quid ni incrementum haberet et magna fieret arbor? Divina id ope factum accepimus: et ipsi Nos vidimus volucres caeli, id est pueros puellulasque, quibus praesertim christiane educandis vos datis operam, venire plurimos et habitare in ramis eius. Re quidem vera Dublini et Cabrae primum et postea in innumeris iis domibus, quas Cabrensis familia aperuit in America, in Australia, in Nova Zelanda et in ipsa Africa, virgines dominicanae, positae tandem in ampliori libertatis umbra, una cum studiis, opera multiplicarunt et fructus, magno, uti in aperto est, cum Ecclesiae et civitatis bono.

Haec omnia ea potissimum de caussa commemorantur, ut, oblata occasione, ad eas vos virtutes hortemur, quas sorores vestrae suo vobis exemplo maxime commendarunt; ad christianam, dicimus, animi fortitudinem et ad actuosam caritatem. Sed eas hortari vix opus est, quae ad omnes christianas laudes sua sponte properant. Vos vero, pro vestra in Nos pietate, dum inter constituta sollemnia gratias, uti par est, Deo agetis, aliquid supplicationis pro Nobis facite. Videtis quae vertantur tempora, quantae Nos urgeant sollicitudinum caussae. Valde indigemus divino auxilio ut Ecclesiam, per tot aspera et adversa gradientem, valeamus sapienter regere ac tueri fortiter.

Caelestium auspex munerum Nostraeque testis benevolentiae apostolica sit benedictio, quam vobis, dilectae in Christo filiae, ceterisque omnibus sororibus vestris, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die I maii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

VII

AD R. D. SAC. MAXIMILIANUM KASSIEPE, EX MISSIONARIIS OBLATIS IMMACULATAE MARIAE VIRGINIS, VIGESIMO QUINTO EXEUNTE ANNO A CONDITA PIA UNIONE MARIALI AD FOVENDAS MISSIONES.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Epistola tua institutae a te, viginti quinque ante annos, *Piae Unionis Marialis ad fovendas Missiones* initia et incrementa, proposita sancta atque emolumenta ita Nobis ponit ob oculos, ut tibi gratulemur ex animo bene locatos labores, fructus haud exiguos. Thesaurizas enimvero tibi thesaurum non deficientem in caelis hoc ipso quod, evangelicorum virorum augenda copia, adiuvandaque opera, iis thesaurizas qui in tenebris adhuc sedent et in umbra mortis. In eamdemque laudem quam velimus catholici omnes tecum acriter incumbant! Aspiciant hi Orientem: ad Occidentem se convertant. Quantus ubique ager ad excipiendum christianum semen: quanta vis mortalium ab impura superstitione ad veram religionem ac fidem traducenda! Messis patet quidem multa, sed operarii multo sunt pauciores quam pro excolendi agri vastitate. Quid ni igitur multiplicentur viri misericordiae, qui precibus, stipe, omni denique qua possunt ope illis adsint in pulvere et sole laborantibus? Refrigescentem multorum caritatem excitare, fovere, maiorem efficere tu ne desistas. Hi vero meminerint officii sui: reputent animo promissa misericordibus praemia ac derelictis fratribus misericordiam volentes libentesque impertiant. Hoc Nos consilio ac proposito tributas a Decessoribus Nostris operi tuo laudes collataque privilegia hisce confirmantes litteris, opus idem Episcopis ac bonis omnibus etiam atque etiam commendamus; tibique, dilecte fili, iisque omnibus, quos habes operis adiutores, apostolicam benedictionem, caelestium conciliatricem munerum Nostraeque testem benevolentiae, peramanter in Domino largimur.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die v maii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

VIII

AD R. P. D. LEOPOLDUM DUARTE SILVA, ARCHIEPISCOPUM SANCTI PAULI, EIUS CARITATIS ET EPISCOPALIS OFFICII OPERA MERITIS LAUDIBUS EXORNANS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Tristia, laeta istinc nuper accepimus: cum et de morbo allatum est, qui latissime apud vos, uti fere ubique, obtinuit, et caritatis constantiaeque tuae coepta ita Nobis sunt celebrata, ut vix possit uberius desiderari. Re sane vera, cum, uti nuntiatum est, eo res essent deductae, ut quos morbi vis non attingeret eos metus occuparet ita ut a gratificando retraheret, tu, boni pastoris non auditor obliviosus factus sed factor operis, omni caritatis officio, vel animae prodigus, gregi tuo adfuisti. Id lumen exempli laetamur civium ex omni ordine admirationem habuisse et grati animi sensus: Nostram in te benevolentiam mire quam auxit! Hisce dum eam libet litteris testari, rerum similium admonitu convertimur ad cetera caritatis providentiaeque documenta, quae in diuturno episcopatu tuo splendent quasi lumina. Neque enim sumus nescii te ista qua apud tuos flores opinione virtutis, ista gratia qua apud eos vales qui publicis praesunt rebus, multa et utilia admodum Ecclesiae tuae providisse. Sunt in iis, novum idque amplius templum cathedrale, quod curas aedificandum: provehendarum litterarum fovendaeque pietatis consilio invecta in utrumque Seminarium aptior disciplina: pia instituta ad christianam puerorum puellarumque educationem vel aucta numero vel effecta meliora: laicorum consociationes relevandae christiano more plebi iussa utilius inservire. Confidimus fore ut quae Ecclesiae tuae probasti studia, maior factus laetabilium fructuum copia, haud minore in posterum urgeas alacritate. Oblata interim occasione hortamur ne illis desis, qui complures ex Italia et ex omni fere Europa istuc egestate vel spe lucri compelluntur. Nec difficili de iis negotio nec parum tu quidem et collegae tui merebimini si, advocata in id opera piorum sacerdotum indigenarum, curaveritis ut advenae isti operarii mutatione patrii soli patrios ne exuant mores; officia nimirum non negligant religionis: parsimoniam adament multis modis frugiferam: in exercendam operam vel mercaturam ita incumbant, ut non obliviscantur ad aeterna se, non ad caduca haec esse natos.

Nos Deum precantes ut consiliis coeptisque tuis benignus aspiret, caelestium auspicem munerum Nostraeque testem benevolentiae aposto-

licam benedictionem tibi, venerabilis frater, omnique tuo clero ac populo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXIV maii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

IX

AD R. P. D. PAULUM REYNAUD, EPISCOPUM TIT. FUSSALANUM, VICARIUM APOSTOLICUM CE-KIAM ORIENTALIS: QUOD TRIGINTA QUINQUE EPISCOPATUS ET QUADRAGINTA APOSTOLICI MINISTERII ANNOS EXPLEVERIT, LAETATUR.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Laetamur tecum ut qui laetantur in messe, neque ea exigua. Isti enim, quos brevi conficies, triginta quinque anni episcopatus et quadraginta apostolici ministerii quid aliud praestant nisi laborum plurimorum diuturnitatem et parem fructuum copiam? Vasti terrarum tractus ab impura superstitione purgati: magna hominum vis Ecclesiae addita: condita adolescentibus clericis seminaria, scholae pueris christiane educendis, templa ac sacella fidelium multitudini, aegrotis, orphanis, senibus hospitales domus bene multae, sunt ea totidem insignia evangelicae caritatis providentiaeque tuae monumenta et quaedam veluti trophaea. Optatam tu quidem ab Eo mercedem accipies, qui tibi semen dedit seminanti et incrementa auxit frugum iustitiae tuae: Nobis, ea omnia paterno animo considerantibus, gratulari tibi iucundum est: iucundius te, uti decrevimus, adlegere in episcoporum numerum qui pontificio adstant Solio, et, quod benedicendo peramanter facimus, caelestibus ditare muneribus iucundissimum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXVIII maii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

X

AD R. D. IOANNEM PRASCHL, CANONICUM BUDOVICENSEM, MARIALIS CONGREGATIONIS « A REGINA APOSTOLORUM » MODERATOREM: DE EGREGIIS IN RELIGIONE PROMERITIS EIUSDEM SODALITII GRATULATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — In his rerum angustiis et difficultatibus quibus undique premimur, non modo ad religiosum sed etiam ad civile popolorum bonum pertinentibus, singulari Nobis consolationi fuerunt eae litterae, quas nuper sodales istius Congregationis Marialis, cui tu praees diligenter, ad Nos miserunt. Plane enim vos perspectum et cognitum habetis Nostrum paterni animi dolorem, ex eo susceptum quod istic nonnulli homines sacri ordinis, immemores quibus quantisque vinculis Deo et Ecclesiae obligati sint, in tanta confusione temporum, non verentur eniti et contendere ut clerum impellant ad eiusmodi res novandas quae nullo pacto possunt immutari. Ac diem recordantes sacrae ordinationis, cum Dominum elegistis ut partem vestrae haereditatis, et obsequium obedientiamque debitam legitimae potestati Ecclesiae spopondistis, cum promptos vos esse et paratos professi sitis ad quaevis incommoda obeunda potius quam sanctitudini sacerdotalis officii deessetis, tum devotam observantiam ac fidem vestram confirmastis in Apostolicam hanc Sedem, quae Ecclesiae est unitatis centrum eademque custos sanctitatis. Equidem non potuimus tam generosos animorum sensus non valde probare; eo magis quod eos Bohemico clero fere universo communes esse confidimus. Nam probe novimus qua is et fide et devotione semper eluxerit; quamobrem non dubitamus quin, Ioannis Nepomuceni, Martyris sacerdotali fortitudine atque virtute praeclarissimi, patrocinio et gloria nobilitatus, paucorum temeritate contempta, in officio sit permansurus. Ceterum de egregiis in hac re promeritis marialis istius Congregationis gaudemus, ac religiosis viris a Ssmo Redemptore, qui eam condiderunt, magnopere gratulamur. Atque etiam, quoniam occasio oblata est, placet sane Nobis actuosam et salutarem operam, quam in ista dioecesi iidem impendunt, dilaudare; precamurque ut eorum sollertia feracior in dies sit, Deo favente, fructuum optimorum. Caelestium auspicem munerum praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, tuisque sodalibus omni-

bus et religiosis viris e Congregatione Ssmi Redemptoris, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die 1 iunii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

XI

AD R. D. IACOBUM OGIER, MODERATOREM SODALITATIS « PRO PONTIFICE ET ECCLESIA »: DE OBLATA PETRIANA STIPE GRATIAS AGIT AC DE AUCTA PIA UNIONE GRATULATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter amaritudines supremo muneri necessario adnexas quod Omnipotenti placuit humeris imponere Nostris, nempe aestuosis in fluctibus Petri Naviculam gubernandi, divina Providentia levamen spiritualium consolationum Nobis suppeditare numquam desinit. Primum in his profecto locum tenent caritatis pietatisque populorum significationes erga Personam Nostram tamquam dignitate Vicarii Dei exornatam, atque in mysticam Iesu Christi Sponsam, Sanctam Matrem Ecclesiam. Ex quo efficitur ut valde cara acceptaque Nobis sit Consociatio « Pro Pontifice et Ecclesia » cuius hic praecipuus finis est, ut Clerus universus et per Clerum populus christianus arctioribus in dies amoris adhaesionisque vinculis cum Ecclesia et Romano Pontifice devinciantur. Quam ob rem fieri non poterat quin vehementer laetaremur, quum per te nuper certiores facti simus Sodalitatem istam, quam naviter moderaris, sint quamvis haec tempora quam quae maxime calamitosa, uberem florentemque vivere vitam eandemque in laicum coetum e sacro ordine esse dilatatam. Qua in re animi Nostri satisfactionem praesenti sermone nuper tibi aperuimus; ipsam vero hisce litteris confirmatam volumus, ut per easdem omnibus manifesta fieri possit, qui Societati nomen dederunt. Interea bene meritae laudis preconium tribuere cupimus et tibi et ceteris Sodalibus tum e Sacro Ordine tum laicis, qui ad augendam provehendamque piam Unionem una tecum enixe adlaborant. Neque praetermittendi sunt Nobis grati benevolentisque animi sensus quibus novissimum amoris caritatisque argumentum amplexi sumus, quo Sodalitas ista per conspicuam collaticiam Stipem Nobis a te traditam, Aposto-

licae Sedis necessitatibus opem ferre pro viribus contendit. Grates igitur tibi ceterisque oblatoribus et agimus et habemus quam plurimas, simulque filiorum pietatem paterna dilectione rependentes, vota nuncupamus ut opitulante Deo latius in dies pateat tam salutaris Institutio, quae cum ad Vicarium Dei populos trahere studeat, hoc ipso per veritatis vitaeque semitam eos ducit. Nos autem, uti iam constat, non solum Sodalitatem vestram patrocinio Nostro cumulare optamus, sed volumus etiam ad eius incrementum opem conferre Nostram, aliqua norma quotannis Sodalibus proposita, qua veluti peculiare programma ipsis evolvendum contineatur. Cum igitur consideraverimus nefarios perditorum hominum conatus eo potissimum spectare, ut Pontifici et Ecclesiae obversentur, ipsorum iura oppugnent, populos ab eorum sinu avellant arceantque, nihil opportunius Nobis visum est quam Sodales, tum ecclesiasticos tum laicos, enixe exhortari ut, vertente anno, Consociationis instituta praeceptaque rite observare conentur; in ipsis enim arma contineri patet, quae, ad iura Pontificis et Ecclesiae contra inimicorum insidias strenue tuenda, sunt omnium longe aptissima. Quo vero facilius exhortationi huic Nostrae obsecundari possit caelestium munerum auxilio, eorumdem copiam a Datore bonorum omnium super Sodalitatem enixe adprecamur, dum paternae caritatis Nostrae testem apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, ceterisque Sodalibus peramanter in Domino elargimur.

Datum Romae, apud sanctum Petrum, die XX iunii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

CIRCOLARE AI R.MI ORDINARI D'ITALIA PER SOVVENIRE AI BISOGNI DEL CLERO

Le strettezze economiche in cui versa la massima parte del clero in Italia, e che vanno rendendosi di giorno in giorno più gravi per l'alto prezzo di ogni cosa necessaria alla vita, e l'indiscusso principio che chi serve all'altare possa e debba vivere dell'altare, hanno determinato il S. Padre ad adottare degli straordinari provvedimenti che valgano a portare un qualche opportuno sollievo ad uno stato di cose così penoso, senza pregiudizio di quelle ulteriori misure, che potranno essere in seguito stabilite, quando saranno esaminati i vari progetti che recentemente furono tema di studio agli Ordinari d'Italia.

In vista dunque di questi straordinari bisogni del clero, con le presenti lettere della S. Congregazione, Sua Santità:

1) consiglia ai singoli Ordinari d'Italia di elevare l'elemosina delle messe manuali almeno a lire tre;

2) li autorizza a ridurre a questa stessa tassa le elemosine per messe che ciascuno avesse in Curia o presso di sè, qualunque sia la fonte da cui le predette elemosine derivano, supplendo la Santità Sua al minor numero delle messe *de thesauro Ecclesiae;*

3) dà facoltà agli Ordinari tutti d'Italia, compresi i regolari, di ridurre per un quinquennio gli oneri di messe inerenti ai legati ed alle pie fondazioni di loro giurisdizione in ragione della tassa per le manuali sopra stabilita; così che, detratto il necessario pei sacri utensili, per l'amministrazione e per altri fini voluti dai fondatori, il resto si divida per messe alla tassa sinodale;

4) quanto ai benefici curati e canonicali, ferme le messe *pro populo* pei parroci tanto nei giorni festivi quanto nei giorni di feste soppresse, e le messe *pro benefactoribus* pei Capitoli, le altre messe che gravas-

sero sui medesimi potranno dagli Ordinari, parimenti per un quinquennio, essere ridotte alla tassa sinodale sopra indicata, in modo però che la somma da erogarsi per la celebrazione di dette messe non superi il quantitativo della somma che si erogava pel passato quando l'elemosina era minore;

5) la riduzione, di cui agli art. 3 e 4, potrà cominciare dall'inizio di quest'anno, se gli oneri non fossero ancora soddisfatti, o dalla metà del corrente anno, o dal principio del 1920 se gli oneri fossero stati in parte od in tutto soddisfatti;

6) qualora per questo aumento di elemosina, le intenzioni di messe, in qualche diocesi, venissero a far difetto, gli Ordinari potranno rivolgersi direttamente a Sua Santità, che provvederà del suo meglio;

7) siccome vi sono in più diocesi benefici con rendite esuberanti alle strette necessità del beneficiato e della Chiesa, gli Ordinari, se credono espediente e possibile imporre su tali benefici, quando vacheranno, una qualche pensione, per costituire un fondo od un'opera in pro' del clero diocesano, ricorrano con fiducia alla Dataria Apostolica, se si tratti di collazione pontificia, alla S. C. del Concilio, se si tratti di collazione vescovile, essendo il Santo Padre, in vista delle straordinarie circostanze del momento, ben disposto a favorire equamente tali istanze.

Cosa santa e salutare è procurare al clero il bisognevole per la sua onesta sostentazione, essendo questa un'opera non solo di cristiana carità, ma anche di religione.

Presso il popolo ebreo, come ognuno sa, provvide direttamente il Signore con la sua legge che i Leviti avessero di che onestamente vivere del loro ministero e non dovessero applicarsi ad altro, ma fossero del tutto dedicati al suo servizio. Non diversa è e deve essere la condizione del sacerdozio cristiano, come chiaro si rileva dal Vangelo e dalle lettere degli Apostoli. L'indigenza impedisce al sacerdote di lavorare nel campo che Dio gli ha assegnato, e l'obbliga a cercare altrove i mezzi del vivere con dispendio del sacro suo officio; senza dire che lo stato di penosa sofferenza del clero aliena le vocazioni o le soffoca nascenti. E senza vocazioni e senza sacerdoti non vi è culto, non vi sono sacramenti pel popolo cristiano e la religione più e più languisce.

Il concorrere pertanto a sollevare il clero dalle strettezze in cui versa, è opera di religione accetta a Dio e meritoria. Non manchino gli Ordinari di farlo considerare a tutti gli uomini di buona volontà, sacerdoti e secolari, affinchè, o in vita o *occasione mortis*, fra le opere

buone pongano anche questa di dare al proprio Ordinario i mezzi per provvedere ai bisogni del clero.

Roma, dalla S. Congregazione Concistoriale, 29 giugno, festa dei SS. Apostoli Pietro e Paolo, 1919.

✠ G. Card. De Lai, Vescovo di Sabina, *Segretario.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Arciv. di Cesarea, *Assessore.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, SSmus D. N. Benedictus XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

24 ianuarii 1919. — Metropolitanae ecclesiae Angelorum praefecit R. D. Henricum Sanchez Paredes, vicarium capitularem eiusdem archidioecesis.

— Cathedrali ecclesiae de « Sonora », R. D. Ioannem Navarrette, sacerdotem civitatis « Aguas Calientes ».

— Cathedrali ecclesiae Tamaulipanae, R. D. Iosephum Guadalupe Ortiz, vicarium generalem de « Suares ».

28 februarii. — Cathedrali ecclesiae de « Queretaro ». R. D. Franciscum Banegas, vicarium generalem Verae Crucis.

21 iunii. — Cathedrali ecclesiae Troianae, R. D. Fortunatum Farina, canonicum ecclesiae Salernitanae.

III

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2 Codicis Iuris Canonici pro appellatione:

Rmus Archiep. Messicanus designavit Ordinarium Angelopolitanum.
» » Viennensis, Ordinarium Salisburgensem.
» » Novae Aureliae, Ordinarium Oklahomensem.
» » Senonensis, Ordinarium Trecensem.
» » Eborensis, Ordinarium Olyssiponensem.
» » Calaritanus, Ordinarium Ecclesiensem.
» » Ravennatensis, Ordinarium Ariminensem.
» » de Guadalajara, Ordinarium de « Zacatecas ».

Quas designationes SSmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est.

IV

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE EPISCOPORUM SANCTAE SEDI IMMEDIATE SUBIECTORUM.

Vigore can. 1594 *Codicis Iuris Canonici* et art. V decreti *Conciliorum provincialium* a S. C. Consistoriali editi sub die 15 februarii 1919 pro electione tribunalis secundae instantiae:

Rm̃us D. Adolfus Turchi, Archiepiscopus Aquilanus, designavit Ordinarium Theatinum.

Rm̃us D. Ioseph Angelucci, episcopus Civitatis Plebis, Ordinarium Perusinum.

Rm̃us D. Franciscus M. Berti, episcopus Amerinus, Ordinarium Spoletanum.

Rm̃us D. Alphonsus Andreoli, episcopus Recineten. et Lauretan., Ordinarium Anconitanum.

Quas designationes SSm̃us D. N. Benedictus Pp. XV benigne approbare dignatus est.

Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 27 iunii 1919.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

MELPHICTEN.

LIBRI CONFIRMATORUM

Die 8 februarii 1919

FACTI SPECIES. - In dioecesi Melphicten., quae fere unice ipsa civitate constat, iam a pluribus saeculis unicus habetur pro tota dioecesi Liber Confirmatorum, quem conficit et custodit Canonicus Sacrista Cathedralis, cui, consequenter, privativum ius est ex praefato libro extrahendi fides seu attestationes receptae Confirmationis quando requiruntur, speciatim ad matrimonia ineunda, et percipiendi propterea a non pauperibus modicam taxam iuxta legem dioecesanam. - Non multis

vero abhinc mensibus, appropinquante iam die quo Codex iuris canonici vim legis ubique assequuturus erat, Vicarius Capitularis praefatae dioecesis sede vacante, ad rectam observantiam can. 470 et 798 circa libros parochiales parandam, dato decreto die 14 maii 1918 constituit inter alia « che il Can. Sacrista, dopo aver iscritto in conformità del « can. 798 nel libro dei Cresimati l'avvenuta cresima, dovrà non oltre « tre giorni, notificarlo al Parroco presso del quale trovasi il libro dei « Battezzati, perchè ne eseguisca la relativa annotazione (cfr. can. 470, « § 2) col' richiederne la risposta, così come praticasi per questa diocesi « per la notificazione dei matrimoni ». Adversus huiusmodi decretum statim Canonicus Sacrista hodiernus recursum interposuit apud H. S. C. conquerens inde privilegium suo stallo iam a duobus saeculis acquisitum iniuste laesum fuisse, contra mentem can. 4 Cod., quin immo sibi impositum fuisse grave detrimentum non modo propter totalem futuram emolumentorum cessationem, cessante nimirum necessitate ex unico libro extrahendi attestationes, sed etiam propter sumptus non modicos ad observantiam decreti faciendos: quibus attentis, in damnata hypothesi qua sustinendum esse decretum declararetur, intentionem suam pandebat renuntiandi penitus confectioni et custodiae Libri Confirmationis favore Capituli. Vicissim Capitulum, de more interpellatum, deliberatione diei 13 iulii subsequentis hanc futuram forsan renunciationem in sui favorem prorsus exclusit, et censuit, si res eo deventura esset, satius fore abrogato privilegio ad ius commune redire, prout can. 470, § 1 continetur, nempe librum Confirmatorum, non secus ac baptizatorum, matrimoniorum, defunctorum libros, a *singulis* parochis in posterum habendum esse. Huic deliberationi minime acquiescente Canonico Sacrista, et acrius instante ut decretum Vicarii Capitularis omnino tolleretur, causa delata est ad Emos Patres, sub dubio: *An et quomodo decretum Vicarii Capitularis diei 14 maii 1918 sustineatur in casu.*

Synopsis disceptationis. - Canonicus Sacrista Cathedralis recurrens totus est in contendendo se exturbatum fuisse praefato decreto (et quidem *sede vacante,* contra vetitum can. 436) a pacifica possessione sui iuris seu privilegii, quod tribus consistit: *a*) iure assistendi Episcopo publice conferenti sacramentum Confirmationes; *b*) tenendi privative librum Confirmatorum pro tota dioecesi; *c*) extrahendi ex eodem libro particulas seu attestationes, cum perceptione emolumentorum. Quae omnia plane constare ex exhibitis documentis sane concedendum est. Verum, circa primum, quod probatur vel ex titulo libri Confirmatorum deinceps ab a. 1716 inscripto: « Liber Confirmationis sub praesule

« Illmo... *cum adsistentia a R. D. ... Sacrista* », nulla fit quaestio, nec mens quidem coniicitur fuisse Vicarii Capitularis, in hac re, suo decreto quidquam derogare, quamquam non satis appareat hoc ius assistendi esse in Canonico Sacrista privativum seu exclusivum. - Quo vero ad alterum, seu praecipuum ius, revera a lege iam data deflectens, tenendi unicum librum Confirmatorum pro tota dioecesi, loco parochorum, illud tueri Canonicus recurrens debet, non adversus Vicarium Capitularem, qui suo decreto explicite illud praesupposuit et praeservavit, hanc antiquam praxim dioecesanam componere studens cum novorum canonum praescriptis, sed potius adversus Capitulum, qui sua deliberatione censuit, in casu satius esse inducere ius commune can. 470, § 1. Nec denegandum, si res sub aspectu mere theoretico consideretur videri in casu ea esse praxis Melphictensis, quae a Codice noviter dăto non revocetur, ideoque sustineri adhuc possit. Si enim consideretur quatenus est *ius* quaesitum sive Capitulo, sive Sacristae Capituli nomine, iure servatur vi can. 4; si quatenus est *consuetudo* a duobus et ultra saeculis vigens, succurrit can. 5; si tandem, quod rectius videtur, habeatur tamquam lex et statutum dioecesanum (nam et in *Constit. Synodal.* episcopi Loffredi, a. 1673, cap. XXII, legitur: « *In nostra cathedrali Ecclesia,* in qua « Sacramentum hoc ministrari solet, Confirmatorum liber conficiatur »), potest quidem prima fronte abrogata censeri vi can. 6, 1° quatenus, « opposita praescriptis huius Codicis », in casu, canoni 470: verum sedulo attendendum est praefatam praxim *opponi* tantummodo cuidam praescripto secundario can. 470, non vero ipsi legi: praecipuum enim obiectum legis, in casu, est ut habeatur liber Confirmatorum, secundarium ut habeatur a parochis: porro Melphicti habetur liber Confirmatorum, licet unus pro tota dioecesi, in cathedrali. At vero oppositio iuri communi, quando cadit in eo quod est secundarium, servato praecipuo obiecto legis, non videtur secumferre abrogationem praxis.

Haec tamen theoretice: in praxi autem duo consideranda sunt. Alterum est, quod dum Capitulum censet et optat in rem inducendum esse ius commune, non videtur Canonico Sacristae ius inesse obsistendi, quum non agatur de re propria, sed capitulari, immo nec personam habeat Canonicus, qua, sine Capitulo, querelam movere possit. Enimvero ex actis docemur (prout iam liquet ex. gr. ex citatis verbis Constit. Synod. 1678) curam et onus conficiendi librum commissum fuisse Capitulo, seu « Cathedrali Ecclesiae », quod ad rem diligentiam seu ministerium Canonici Sacristae *postea* elegit: nonnisi quippe ab a. 1684 libri Confirmatorum exhibiti (ab a. 1614 incipientes) mentionem praeseferunt Canonici Sacristae, quae dignitas ut quinta erecta fuit

anno 1596. Ceterum rem non spectare ad Sacristam ratione propriae praebendae, sed tantum ex libera, quamvis consuetudinaria, Capituli electione, satis suadetur, hinc, quia libri Confirmatorum confectio et detentio interest boni communis dioecesis, quod curare quodammodo potest Capitulum, non vero Canonicus Sacrista: inde vero ex eo quod congruentius ad rem electa sit industria Sacristae, quia ut facile apparet, libri ipsi in Cathedrali asservandi, non melius et rectius quam in Sacristia et a Canonico huic officio praeposito asservarentur. Itaque, cum res sit capitularis, vix intelligitur quomodo Canonicus Sacrista causam habeat recurrendi independenter a Capitulo, et contra huius votum et deliberationem.

Altera practica consideratio est, quam tertia querela Canonici recurrentis suggerit, ubi conqueritur sese iam gravari decreto Vicarii Capitularis, novis *oneribus,* conficiendi exemplar authenticum pro Curia, ad normam can. 470, § 3, et nunciandi parochis receptam confirmationem pro adnotatione facienda in libris baptizatorum, ex praescripto can. 798, unde sequitur quoque sese privari *iure* extrahendi ex libro attestationes et emolumenta pro iis percipiendi. Verum, quoad haec frustra querelas admovet contra decretum, quae potius contra Codicem sunt. Nam profecto ius extrahendi particulas ex libro consequitur ius tenendi librum, nec ab eo separari potest. Quum igitur decretum Vicarii Capitularis praesupposuerit et praeservaverit in Canonico Sacrista ius tenendi librum, ius quoque extrahendi attestationes illi servavit. Quod si rariores, immo nullae evasurae sunt petitiones particularum in futurum tempus, eo quod suscepta Confirmatio iam adnotata prostabit in libro Baptizatorum penes singulos parochos, non inde immutabitur *ius,* sed tantummodo exercitium et consequens utilitas iuris. Nova autem praescripta quae huiuscemodi exercitium et consequentem utilitatem imminuunt non sunt ex arbitrio Vicarii, sed ex ipsa lege noviter data. Et si Canonicus Sacrista suam possessionem his novis praescriptis turbatam contendit, dicere et probare debuisset proprium ius seu privilegium consistere non solum in iis tribus de quibus supra, sed etiam in *exemptione* a nova lege: quod absonum, eo ipso quia lex est nova. Si enim haec fuissent praescripta a iure antiquo et a parochis regulariter peracta, eorumdem omissio a Canonico Sacrista Melphictensi naturam induisset exemptionis cuiusdam; sed cum, nemine diffitente, sint praescripta nova, a Codice noviter dato in bonum commune inducta, turbatio iuris aut possessionis minime dicenda sunt: alioquin talia essent pro universis parochis in toto orbe terrarum.

Quum itaque a novis praescriptis exemptio ne concipi quidem possit, quumque exinde, ut ipse fuse persequitur Canonicus recurrens, ius sibi (rectius Capitulo Cathedrali) ex antiqua praxi competens, omni iam utilitate careat, immo vertatur in detrimentum non leve, propter sumptus sustinendos, plane consequitur praxim antiquam illam, quam theoretice sustineri posse post datum Codicem vidimus, practice urgendam non esse, nisi bonum commune ita requirat. Aequum enim est neminem invitum gravandum esse quin gravamini respondeat quaedam congrua compensatio. In praesenti autem emolumenta, quae levius antiquum Sacristae onus compensabant, cessasse videntur, dum onus ipsum gravius evasit. Utilitas autem publica quae facilis apparebat quum, tempore inductae praxis, *unica* paroecia dioecesim efformabat (ita enim obtinuit usque ad a. 1663), nunc, aucto longius paroeciarum numero, minus manifesta videtur. Immo, sive agatur de confirmatis qui degunt in eadem paroecia in qua sunt baptizati (qui casus frequentior erit), sive diversa sit paroecia baptismatis et domicilii, necessarius interventus Canonici Sacristae superfluus inter parochos, multo magis quoad eumdem parochum, apparet. Quibus plane consideratis, consultius videtur, abrogata antiqua praxi, ius commune Codicis etiam pro dioecesi Melphictensi in re de qua agitur urgere.

Resolutio. - In plenario conventu diei 8 februarii 1919 Emi ac Rmi Patres S. C. Concilii proposito dubio respondendum censuere:

Recursum esse reiiciendum et, attenta deliberatione emissa a Capitulo die 14 iulii 1918, applicetur ius commune.

Factaque de praemissis SSmo Dño N. Benedicto Div. Prov. PP. XV relatione per infrascriptum S. C. Secretarium, Sanctitas Sua, in Audientia diei 9 subsequentis, datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

EXTENDITUR IURISDICTIO DELEGATI APOSTOLICI AUSTRALASIAE

Oceaniae Insularis remotas ac difficiles Missiones Apostolica Delegatio Australiensis hucusque non attingebat: nullam proinde hoc tempore supradictae Missiones ex eiusdem Apostolicae Delegationis institutione utilitatem perceperunt. Quo vero satius multiplicibus iisque gravibus earumdem Missionum necessitatibus atque difficultatibus per Apostolici Delegati Australasiae auxilium et consilium in posterum provideretur, attentisque sive ipsius actu Apostolici Delegati sive nonnullarum ex dictarum Missionum Oceaniae Insularis praesulum precibus hunc in finem S. huic Congregationi Christiano Nomini Propagando nuperrime oblatis, Summum Pontificem rogare visum est, ut iurisdictio Delegati Apostolici Australasiae, quae hucusque Australiam proprie dictam et Missiones Novae Zellandiae restrictive attingebat, deinceps ad omnes quoque Missiones totius Oceaniae Insularis nec non ad illas, quae in insulis Malesiae erectae sunt aut in futurum erigentur, extendatur. Quam quidem petitionem SSmo D. N. Benedicto divina Providentia, PP. XV in audientia diei 15 labentis mensis maii ab infrascripto S. huius Congregationis Praefecto humiliter oblatam, Sanctitas Sua benigne excipere dignata est, propositum consilium probavit ac ratum habuit, mandavitque ut Apostolica Delegatio Australasiae ad supradictas Missiones Oceaniae Insularis nec non Malesiae deinceps extendatur; atque praesens in re Decretum confici iussit.

Datum Romae ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 20 maii, anno Domini 1919.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

BERGOMEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI PAULAE ELISABETH IN SAECULO CONSTANTIAE CERIOLI VIDUAE BUZECCHI-TASSIS, FUNDATRICIS AC PRIMAE MODERATRICIS GENERALIS INSTITUTI SORORUM A S. FAMILIA.

Inter nova Instituta, quae domesticam et civilem societatem religionis spiritu variisque caritatis operibus fovent et complectuntur, merito accensetur illud, quod, in dioecesi Bergomensi, circiter annum 1855 erectum, ab Apostolica Sede die 18 decembris 1901 adprobatum atque pueris utriusque sexus bonis moribus et arte agraria informandis destinatum, *Sororum a Sacra Familia* appellatur. Haec religiosa Sodalitas Sororem Paulam Elisabeth, in saeculo Constantiam Cerioli viduam Buzecchi-Tassis, suam fundatricem iucunda gratulatione agnoscit atque primam Moderatricem Generalem, singulari pietatis affectu, prosequitur. Haec Dei Famula, suam Familiam religiosam erigendam suscipiens, sibi suisque Sororibus perfectum exemplar validumque praesidium proposuit Sacram Familiam a Nazareth. Quod, postremis hisce temporibus, valde opportunum ac salutare cuilibet humanae Familiae coetui et societati inculcare ac procurare voluit Summus Pontifex Leo XIII fel. rec. per Apostolicas Litteras *Neminem fugit* et *Quum nuper Nobis,* dierum 14 et 20 iunii 1892, quibus Ipse, suprema sua auctoritate, Piam Consociationem universalem a Sacra Familia de Nazareth nuncupatam constituit, specialibus legibus munivit atque privilegiis et indulgentiis pro universis Sodalibus ditavit. Sed, ut de vita Servae Dei, prout de more, aliquid innotescat, ex Processu Informativo Bergomensi plane constat quod Ipsa in oppido *Soncino,* Cremonensis dioecesis, e parentibus nobilitate et pietate conspicuis Francisco Cerioli et Francisca Corniani, die 28 ianuarii anni 1816, in lucem edita est, eique in sacro fonte impositum nomen Constantia. A teneris annis se ostendit optimae indolis et ad virtutem, potissimum obedientiae, caritatis et religionis, valde propensam. Ad sacram Synaxim primitus admissa, quoties ad eam accedebat, peculiari mortificationis et solitudinis studio se disponebat. Decennis monialibus

Salesianis a Visitatione concredita fuit, ut convenienti institutione educaretur; qua feliciter expleta, aetatem agens octodecim circiter annorum, paternam in domum rediit, studiis bonisque artibus instructa et a matribus suisque alumnis vehementer exoptata, secum retulit germina religiosae vocationis. Ex mystica arca, veluti altera columba prodiens, ita in mundo et inter domesticos parietes se gessit, ut nihil inquinati tangeret, simulque sensuum custodia, orationis fervore et sacramentorum frequentia vitae integritatem servaret. Proposito a parentibus matrimonio, ineundo cum nobili viro domino Buzecchi, haerede Comitum Tassis de Comonte, pia adolescentula, ad meliora carismata aspirans, primum adversatur. Enixis tamen iteratisque parentum consiliis humiliter ac generose cedit, et, divinam voluntatem ex eis agnoscens, novi status sacrificiis, potius quam deliciis, suscipiendis, paratam se exhibet. In coniugio, quod die 20 februarii anni 1835 rite celebratum est, Constantia, iuxta praecepta et monita Pauli Apostoli, viro suo subdita et obediens, in rebus etiam sibi minus congruis et iucundis, constanter eum diligebat et metuebat. Insuper, infirma valetudine laborantem, mansueta, patiens et sedula curare satagebat, vitam cum eo ducens in perfecta concordia viginti circiter annos. Optima materfamilias domi vigilans, suavis et prudens, famulos suos hortabatur, ut essent, sicuti monet Apostolus, « servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate « servientes, sicut Domino et hominibus, scientes quod unusquisque « quodcumque fecerit bonum, hoc recipiet a Domino ». E tribus autem filiis, quos illi Deus concessit, Carolum, die 16 ianuarii anno 1838 natum et unicum superstitem, christianae matris amore dilexit, eumque puerum in disciplina et correptione Domini educavit, grandiusculum vero et superioribus studiis idoneum moderatoribus Collegii Bergomensis S. Alexandri instituendum tradidit. Gymnasio laudabiliter expleto, in aetate sexdecim annorum, Carolus maternum gaudium in amarum luctum convertit. Nam, lethali morbo correptus, sacramentis Ecclesiae pie receptis, inter suae genitricis brachia spiritum Deo reddit, die 16 ianuarii anni 1854. Hoc etiam orbata filio, eius morientis extrema verba Constantia saepe recolebat: « Consolare, mater, quia alios habebis in filios opibus meis « sustentandos ». Paucos post menses etiam vir, ob gravem diuturnumque morbum ad extrema deductus et sacramentis roboratus, inter dilectissimae uxoris curas animam exalavit, eodem anno, in Nativitate Domini. Ita Constantia, matris et sponsae officiis vinculisque soluta, dum assiduas ad Deum preces pro suis caris defunctis effundebat, castam et beneficam viduitatem agebat, se suaque bona impendens ad miseros egenosque orphanos sublevandos. Quum aetate, divitiis vitaeque com-

modis floreret, ad alias nuptias alliciebatur, etiam oblatas a nobili et egregio viro, sed eas prudenter renuit, ut se totam divino servitio manciparet. Re quidem vera, annuentibus Iosepho Agneses, parocho oppidi de Comonte, et Episcopo Bergomensi Speranza, Dei Famula nonnullas orphanas pauperes et ruricolas in suum palatium cogere, vestire, pascere et instruere coepit; et, crescente earum numero, assumptis in adiutrices adolescentulis probatae virtutis, hoc opus pro orphanis internis et alterum cum Oratorio festivo pro puellis externis auxit et firmavit. Sic exortum est *Institutum a Sacra Familia* cum regulis a Fundatrice dictatis et ab Episcopo Speranza approbatis, die 1ª novembris, in festivitate Omnium Sanctorum, anni 1856. Anno autem subsequente, die 8 decembris, in festo Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, Sorores omnes induerunt habitum religiosum ab ipso Episcopo benedictum; et Constantia, quae appellari voluit Soror Paula Elisabetha, simul cum aliis, perpetuae castitatis, paupertatis et obedientiae vota emisit, adiecto altero omnia faciendi ad maiorem Dei gloriam. Dei Famula in fundatione Instituti hunc sibi suisque Sororibus religiosis et orphanis, quas *S. Ioseph filias* vocant, et puellis externis praestituit finem: amorem et imitationem Sacrae Familiae Nazarenae. Sub hac tutela, fama Instituti crebrescente ipsoque amplificato, novae domus apertae fuerunt in oppidis *Soncino, Leffe* aliisque in locis. Insuper, spiritu et fine suae vocationis acta et caritate Christi urgente, post varias difficultates, consilio et opere Superiorum suaque constantia et oratione superatas, die 4 novembris anni 1863 primam domum aperuit, prope vicum *Villa Campagna*, dependentem a *Soncino*, pro pueris orphanis ac derelictis instituendis in timore Dei et in operibus agriculturae. Quam domum dirigendam commisit Ioanni Capponi, iuveni honestis religiosisque moribus et ex communi aestimatione ad rem idoneo, qui expectationi et fiduciae Superiorum optime respondit, adhibita etiam in Missionibus pro agricolis opera sacerdotum et coadiutorum a Sacra Familia nuncupatorum, qui eamdem habent fundatricem. Institutum ita efformatum magisque in dies progrediens, auctoritatis ecclesiasticae et civilis favorem, laudem et approbationem iugiter obtinuisse perhibetur. Interim Famula Dei, virtutum exercitio et caritatis operibus se perficiens, vitam ducit in Christo absconditam cum humili simplicitate; et regulas, exhortationes ac monita Sororibus, orphanis et puellis scribit et tradit, veluti extremum ac perenne sui amoris suaeque sollicitudinis pignus et memoriam. Morbus enim cardiacus, quo ipsa laborabat, invalescens, sub vespere diei 24 decembris anni 1865, sacramentali confessione peracta et ad sanctam Communionem, una cum Sororibus, die sequenti recipiendam, bene disposita, inopinato

acriori morbo correpta e vita migravit, eodem anno, in ipso pervigilio Nativitatis Domini. Per triduum exuviae omnibus expositae manserunt. ut satisfieret fidelium turmatim affluentium votis et, solemnibus exequiis rite persolutis, conditae fuerunt in sacello gentis Piccinelli, penes *Seriate.* Ipsae autem, die 28 novembris anni 1885 rite recognitae et in pagum *Comonte* translatae, ibidem in domo Instituti depositae quiescunt. Sanctitatis fama, qua Serva Dei vivens pollebat, post obitum magis clara et constans, ecclesiasticam Curiam Bergomensem ad Processum Informativum super ea conficiendum induxit. Quo inchoato et absoluto, ad sacram rituum Congregationem transmisso, Acta necessaria et opportuna ad quaestionem de Causa introducenda parata sunt. Quumque omnia in promptu sint, instante Rmo Dño Ioanne Biasiotti, clerico praelato Rev. Camerae Apostolicae et huius Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Capitulorum, Ordinum et Congregationum religiosarum atque illustrium virorum ac mulierum. Emus et Rmus Dñus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibusque accurate perpensis, rescribere censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 13 maii anni 1919.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Paulae Elisabeth, in saeculo Constantiae Cerioli, viduae Buzecchi-Tassis, Fundatricis ac primae Moderatricis Generalis Instituti Sororum a Sacra Familia, die 14, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

NEAPOLITANA

NULLITATIS MATRIMONII (DE ANGELIS-COSTA)

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quarto, die 15 novembris 1913, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Ponens, *Aloisius Sincero et Fridericus Cattani Amadori, Auditores de turno, in causa* Neapolitana - Nullitatis matrimonii *inter* Raphaëlam De Angelis, *repraesentatam per legitimum procuratorem Thomam Ambrosetti, advocatum, et* Thomam Costa, *interveniente et disceptante in causa Rev. Substituto Defensoris Vinculi ex officio, sequentem tulerunt in gradu appellationis definitivam sententiam.*

Ambrosius De Angelis, Casali Principis in dioecesi Aversana degens, intima consuetudine et amicitia iungebatur medico Thomae Costa, qui eum in nosocomio neapolitano gravi vulnere laborantem curaverat: eidemque filiam suam unicam Raphaelam, patrimonii paterni satis magni solam haeredem, in matrimonium petenti, inconsulta puella, eam tradere promisit. Raphaela vero, sive quia alterius iuvenis amore iam praeventa erat, sive quia a qualitate medici, morbis immundis addicti, sive denique quia personam ipsius viri, religione expertis, odio habuit, votis paternis acquiescere noluit. Preces tamen puellae et lacrymas et protestationes pater austerus nihil faciebat, nec ab alapis vel minis pepercit ad filiae voluntatem flectendam, quam tandem tristem ad altare perduxit, ubi in domo paterna die 7 augusti anni 1909 coram parocho matrimonium celebratum est. In ipsa peregrinatione nuptiali Raphaela aversionem suam a viro sibi nuper unito diversimode manifestavit et debitum coniugale implere renuit. Unde, abrupto itinere tertio die, sponsi ad domum coniugalem, Neapoli paratam, se contulerunt. Nonnisi vi adhibita matrimonium ibi consummatum est, et vix tribus mensibus ab inito matrimonio elapsis, in quibus dissidia inter coniuges frequenter erupuerunt, Raphaela virum definitive deseruit et, comitante ancilla, in

domum paternam se recepit. Cum nulla spes affulgeret pacem inter sponsos conciliandi, mulier, domicilium in Helvetia nacta, a tribunali Genevensi divortii civilis sententiam petiit obtinuitque, quae a laico iudice Neapolitano, quoad effectus civiles, sancita est. Deinde, a Curia Neapolitana, die 28 aprilis 1916, petiit ut matrimonium suum ex capite vis et metus nullum declararetur, et sententiam sibi favorabilem, die 21 ianuarii anni 1918, retulit. Appellante autem Vinculi Defensore ad H. S. Auditorium, causa nobis dirimenda proponitur sub dubio consueto: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

In iure. - Summatim dumtaxat hic repetere iuvat iuris principia de impedimento vis et metus, quae in tot Decisionibus H. S. T. latius exposita sunt. Gravis metus, extrinsece et iniuste incussus ad consensum matrimonialem extorquendum, huiusmodi consensum irritum reddit ac nullum. Et metus reverentialis gravis dicendus est quoties minis adiunctus est, vel verberibus, vel precibus instantissimis et importunis.

In facto. - Omnia extrema metus gravis in casu nostro reperiuntur, iuxta concordes depositiones omnium testium, nemine contradicente, sive ab actrice producti, sive qui ex officio in iudicium vocati sunt. Raphaela De Angelis, nimirum, voluntatem matrimonium adversam ab initio usque ad finem retinuit. Solo patris imperio, viri indolis severae et pertinacis, qui minis et verberibus filiae resistentiam vincere sategit, adacta est puella ad consensum nuptiis propositis praestandum.

Ita narrat mater actricis: « Mia figlia, educata cristianamente, vedeva « che il Costa non voleva sapere di religione, anzi, nei vari discorsi, « fatti in casa, egli si millantava di non credere a niente e diceva di « essere ateo e materialista. Di più, mia figlia diceva che essa non « voleva sposare un medico, perchè aveva schifo di essi e, anche prima « della proposta di tale matrimonio, ricordo che nei discorsi domestici, « diceva sempre che essa non avrebbe mai sposato un medico, perchè « li schifava. Infine, so che mia figlia aveva avuto richiesta di matri- « monio da un altro giovane, anche di Casal di Principe, che anche a « me sarebbe piaciuto, ma che il padre non volle per niente accettare, « avendo costui 14 anni di più di mia figlia, e vi si oppose recisamente, « e non fu mai possibile rimuoverlo dalla sua decisione. ... i precedenti « di questo matrimonio furono una continua ribellione di mia figlia verso « il padre e di imposizioni da parte di costui.

« Mia figlia ne piangeva continuamente con me, mi diceva che « assolutamente non avrebbe sposato il Costa e, se il padre l'avesse

« obbligata, non avrebbe mai fatto vita coniugale col Costa. Il padre « la minacciava, e ben tre volte alla presenza mia e di altre persone « l'ha battuta, perchè mia figlia diceva chiaramente di non voler spo- « sare il Costa.

« Mia figlia arrivò al punto di andarsi a nascondere quando veniva « in casa il Costa nei pochi mesi di fidanzamento, ma il padre, coi suoi « modi autocratici ed austeri, l'obbligava ad uscire, imponendole di non « far comprendere a chicchessia la volontà di lei contraria a questo « matrimonio. Ed io, per quanto avessi interposto i miei buoni offici « verso mio marito, non ho potuto mai rimuoverlo dalla decisione presa « di dare nostra figlia al Costa. Più volte io ne ho pianto: ma le mie « lagrime a nulla valevano ».

De modis inurbanis et rudibus erga futurum sponsum a muliere adhibitis, quibus aversionem suam a nuptiis propositis haud obscure manifestavit, deponunt, praeter actricis matrem et alios testes, ipse Thomas Costa et ancilla familiae De Angelis, Iosepha Dello Iacono.

De minis privationis bonorum familiarium nec non de verberibus etc. loquuntur plures testes. Ita Iosepha Dello Jacono: « Ricordo a preferenza « che vi erano continui disturbi fra il padre e la figlia; questa a dire « che non voleva il Costa, e quegli a minacciarla, dicendo che l'avrebbe « privata di tutti i suoi beni, che ne avrebbe fatta donazione a qualche « ospedale. Ed essa gli rispondeva con insistenza che si contentava di « vivere poveramente, purchè non fosse obbligata a sposare il Costa. « Tra le altre cose ricordo che quando il Costa veniva in casa, la signo- « rina D. Raffaela si andava a nascondere, ed il padre la obbligava ad « uscire, giungendo talvolta a percuoterla, dandole delle ceffate ». Mater actricis ait: « Mio marito impose (a Raffaela) tale matrimonio con « minaccie di diseredarla, di chiuderla in monastero, di privarla anche « di me, sua madre ». Quae minae confirmantur ab aliis testibus, Vincentio Borrato, Amalia Ucciero, Ioanne Messore, Michaele Del Vecchio et Catharina Franzese.

Seriam omnino fuisse intentionem patris filiae reluctantiam vincendi per minas et verbera et modos austeros elucet ex ipsius indole imperiosa et tenaci, quam omnes testes declarant, dum e contra mite et submissum fuisse filiae ingenium testantur: non tamen adeo submissum ut a protestatione contra nuptias sibi impositas abstineret. Ita mater actricis: « L'indole e il carattere di mia figlia è bonario e reli- « gioso, ma non manca d'energia, senza che però venga meno all'obbe- « dienza ai suoi genitori; ma in questo caso essa si mostrò più ener- « gica di quello che io poteva credere, giacchè non desistette mai dal

« dire: " Io non sposerò mai il Costa „, fino a subire le percosse del « padre, come già ho accennato. Mio marito poi era di carattere fermo « ed autocrate, e quando diceva una cosa, voleva ad ogni costo essere « obbedito, nè permetteva che si fosse fatta la minima osservazione a « quanto egli imponeva ». Similiter deponunt Antonius Tortora, Gerardus Fischetti, Franciscus Blanco, Vincentius Borrato, Iosepha et Nicolaini Dello Jacono, necnon plures alii.

Nonobstante tamen coactione paterna, resistentia filiae perseveravit usque ad diem nuptiarum, cum illo ipso die, paullo ante matrimonii celebrationem, matri declaraverit se nolle acceptare sponsum sibi invisum. Sic narrat mater ipsius: « La mattina della celebrazione del matri- « monio, mentre tutto era preparato per la benedizione nuziale, mia « figlia resistette innanzi a me ed alla mia cameriera Giuseppina Dello « Jacono, sorella della nostra sarta, fino al punto di piangere, e disse: « " Io farò uno scandalo innanzi al Parroco, perchè non voglio sposare « il Costa „. La prendemmo con le buone per farla vestire degli abiti « nuziali, ma essa pigliava tempo e non voleva vestirsi, finchè, essendo « intervenuti gli amici, lo sposo, il parroco ed il sindaco, mio marito « entrò nella camera da letto ed impose alla figlia di sbrigarsi, e non « si mosse finchè essa non fu vestita di tutto punto; le disse di asciu- « garsi gli occhi, di non far capire a nessuno quello che essa aveva « nel suo interno, e minacciandola la prese per il braccio e la condusse « nella stanza preparata per la celebrazione del matrimonio ». Ancilla Dello Jacono huiusmodi declarationem matris actricis in omnibus confirmat.

Denique, fere omnes testes, qui celebrationi matrimonii aderant, de tristitia abnormali sponsae referunt, ita ut ad funus vel ad patibulum potiusquam ad nuptias accedere videretur. « L'impressione che ne ebbi - « ait A. Tortora - fu di una donna condotta al macello ». Et G. Fiscetti: « La cerimonia..., anzichè una festa di nozze, era apparsa un funerale, « dato il comportamento della sposa ». Francus Paschale et Expositus Paschale « riportarono l'impressione che la sposa, anzichè a nozze, « avesse l'aspetto di andare al patibolo ».

Porro circumstantiae matrimonium consequentes animum mulieris matrimonio semper invisum ostendunt: iter nuptiale, nimirum, ob dissidia sponsorum inopinate abruptum; debitum coniugale a sponsa recusatum, prout coniuges affirmant et mater actricis tempore non suspecto ab eisdem didicit; iurgia frequentia inter coniuges, et tandem, post tres menses communis vitae, sponsae fuga, quin ad domum coniugalem unquam redire voluerit.

Quibus omnibus, tum in iure, tum in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus ac definitive sententiamus, proposito dubio respondentes: *Affirmative,* seu *constare de nullitate matrimonii in casu:* statuentes, praeterea, actricem, Raphaelam De Angelis, ad expensas iudiciales solvendas teneri.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De ref.,* Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in Sede Tribunalis S. R. Rotae, die 15 novembris 1918.

Ioannes Prior, *Ponens.*
Aloisius Sincero.
Fridericus Cattani Amadori.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria S. Romanae Rotae
Sac. T. Tani, *Notarius.*

SUPREMUM
SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

PADERBORNEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DE LAFFERT-BARTELS)

In plenaria Supremi Tribunalis Sessione apud Vaticanum habita die 10 mensis maii 1919 Emorum Patrum examini subiectus est recursus dominae Olgae De Laffert, *adversus sententiam a Sacra Romana Rota latam in causa de qua supra die 27 iulii 1917, ad obtinendam nullitatem dictae sententiae. Relatore autem Emo ac Rmo Card. Donato Sbarretti, propositis dubiis, scilicet:*

1) *Sitne nulla Rotalis sententia in casu et sitne locus eius circumscriptioni?*

Et quatenus negative:

2) *Sitne locus restitutioni in integrum in casu?*

EE. PP. responderunt:

Remittatur quaestio pro novo examine ad S. Romanam Rotam; et extendatur decisio.

De expensis denique iudicialibus Supremum idem Tribunal decrevit eas ab Actrice esse sustinendas.

Decisio itaque est prouti sequitur:

Die 14 aprilis anni 1899, in Castello Lhesen, apud Wittemburg, coram ministro acatholico matrimonium inierunt Carolus Bartels et baronissa Olga von Laffert, sectae luteranae-evangelicae addicti. Dissidia et iurgia post matrimonium inter coniuges non semel fuerunt; et quamvis bina nata fuisset proles, non dubitavit mulier, anno 1907, maritalem deserere domum. Frustra vir eam adnixus est invitare, imo et legis ministerio adigere, ut ad eum reverteretur: non cessit mulier.

Ea propter vir adactus fuit divortii sententiam flagitare a laico tribunali civitatis Bielefeld, quae re vera lata est contra mulierem: *La convenuta viene dichiarata come parte colpevole*, sub die 11 martii anni 1909. Qua sequuta, Olga civiliter copulata est viro catholico baroni Adulpho von Spiegel.

Exinde tamen necessarium visum fuit novis coniugibus legitimum inter se iniri matrimonium. Ast praecedens oportebat abrumpere vinculum. Et mulier, nulla interposita mora, ad hoc, tribunalis Ordinarii Curiae Paderbornen. iudicium provocavit, ex capite *vis et metus*. Sed vix ab exordiis haec ab Olga deducta actio, forte temeraria visa fuit, ita ut et instantia et informationes praeviae in archivio Curiae sepultae remanserint, cum ex causae actis nihil resultet.

Quadriennio post, anno 1913, baronissa von Laffert rescivit sui primi coniugii nullitatem peti posse ex alio titulo, scilicet *ex defectu consensus*, cum ipsa asserat quando Carolo nupsit consensum dedisse cum conditione *contra bonum Sacramenti*, i. e. foedandi per divortium matrimonium. Quod et fecit. At spe frustrata est; nam, discussa causa apud Curiam episcopalem Paderbornen., die 5 augusti 1914 sententia lata est favore vinculi, sub his verbis: *Vien dichiarato come giusto che il matrimonio concluso il 14 aprile 1899 tra Carlo Bartels ed Olga di Laffert non può essere considerato come invalido.*

Ab hac sententia appellavit mulier ad S. Romanae Rotae Tribunal, in quo disceptata causa fuit, etiam cum suppletiva actorum inquisitione. Sed tandem, die 27 iulii 1907, etiam S. Rotae Auditorium sententiam dedit vinculo amicam, dixitque *Non constare de matrimonii nullitate*.

Die vero 26 novembris 1917 pro parte actricis recursus datus est penes Supremum hoc Signaturae Apostolicae Tribunal, ut Rotalis sententia *nulla vel circumscripta* declararetur, aut, sin minus, beneficium impertiretur *restitutionis in integrum*, ex eo quod *violata lex* fuerit *factumque perversum*.

Itaque, constituto Vinculi defensore, eiusque habitis animadversionibus, die 10 maii 1919, causa, referente Emo P. D. Donato Card. Sbarretti, in plenaria Sessione Emorum Patrum H. S. T. pertractata est, et decisio prodiit: *Quaestio remittatur ad S. R. Rotam pro novo examine; et extendatur decisio.*

Quamvis in iudicando de re agatur acta et deducta ante novi Codicis promulgationem, seu eo nondum vigente, iura tamen tunc praesentem quaestionem regulantes cum novi Codicis dispositionibus concordant.

Eminentissimi Patres itaque imprimis animadverterunt quod sententia rotalis impugnata non laboret vitio nullitatis *insanabili*, de quo in can. 1892 novi Codicis, neque vitio *sanabili*, de quo in can. 1894, quae iudicis iurisdictionem vel processus formam aut sententiae requisita respiciunt. Non defuit enim citatio, neque mandatum, neque iurisdictio;

adfuit vinculi defensor (can. 1586, 1967 sq.) atque sententia cum motivis seu rationibus decidendi lata est, riteque subscripta, cum praescriptis indicationibus, prout in can. 1873 sqq. Recursus de his non loquitur. Quod autem asseritur violatam legem fuisse, hoc quidem nullam sententiam reddidisset, nam regulariter quidquid fit contra ius, nullius roboris est (c. 8, *De sent. et re iud., Reg. 64 Iur.*, in 6°).

Porro lex quae violata fuisset, iuxta recursum H. S. T. oblatum, haec est, dispositio nempe iuris, qua edicitur quod, in causis matrimonialibus, « consanguinei et affines habentur testes habiles in causis « suorum propinquorum » (Instr. *Cum Glossa*, S. Congr. Conc., sub die 22 augusti 1840; can. 1974 novi Codicis). Sed, in hoc, Emi Patres iudicarunt sententiam rotalem legem servasse, quia non solum consanguineos et affines actricis testes habiles censuit S. R. Rota, quos in Curia Paderbornen. ludex excusserat, sed etiam eorum iussit suppletivam haberi auditionem. Ideoque obiecta legis violatio, in casu, minime fuit, seu sententia lata non est contra *ius constitutionis.*

Ad alteram nullitatis rationem quod attinet, seu circa *factorum perversionem;* si hoc fecissent iudices rotales, utique circumscribenda lata sententia foret, quia quoties iudicium profertur super errore substantiali, ex *facto perverso*, idem est ac si latum fuisset super documentis corruptis, vel super falsis testimoniis (cap. 1 et 9 *de sent. et re iud.;* Lega, *De Iudic.*, par. I: n. 700; Santi-Leitner, *Prael. Iur. Can.*, lib. II, tit. XXVII, n. 15; Pirhing, h. t., n. XLIII). « Iam vero nomine perver- « sionis [factorum] huiusmodi profecto venire non potest quilibet error « in quem sive in percipiendis sive in aestimandis factis inciderint infe- « riores iudices, sed significatur tantum - attenta quoque ipsius vocis « genuina vi - talis factorum corruptio quae iudicum mentem in edenda « sententia a veritate agnoscenda prorsus abduxerit » (H. S. T. *In una Salutiarum, Iurium* sive *nullitatis sententiae rotalis*, 13 maii 1916). Super quo explicite declarata fuerat H. S. T. competentia, videndi scilicet recursus datos adversus rotales sententias, quae factorum veritatem pervertisse accusarentur (*Chirographo* Benedicti XV, diem 28 iunii 1915).

Recursus dicit iudices rotales in hoc arguendos esse de *facti perversione* et legis violatione, quod depositiones testium, favore actricis factas, suspectas dixerunt, ex sola qualitate propinquitatis, aut amicitiae, aut religionis, non ex iuridica et rationabili exceptione: *La sentenza rotale, dopo aver escluso come non idonei i testi che seppero dell'intenzione di far divorzio dopo il matrimonio, di tutti quelli che lo seppero prima, e quindi in tempo non sospetto, si sbarazza disinvoltamente così:* « Hi testes consanguinei sunt, domestici et amicitiae vinculo

« coniuncti, et, quod gravius est, omnes protestantium sectis addicti, « iuxta quas matrimonii institutum certis in adiunctis solubile creditur: « suspicio proinde adest eos voluisse morem gerere Olgae, ut legitimo « vinculo cum viro nobili ac divite possit ligari ».

Legitur item in rotali sententia: « Olga de Laffert in suo libello « introductivo dicit se, cum non potuisset, obsistentibus parentibus, « abrumpere sponsalia inita cum D. Bartels, matri declarasse: *Io lo « sposo perchè comprendo che non posso fare altrimenti: io lo devo fare, « ma solo con la condizione che voialtri non farete nulla contro il mio « divorzio e nuovamente mi riprenderete in casa: temo che questo giorno « verrà presto.* Et prosequitur: *Mia madre me lo assicurò, ed io che sen- « tivo che quest'uomo (Bartels) non si sarebbe più cambiato, fui d'inten- « zione di separarmi da lui alla prima occasione, che io credevo che egli « mi avrebbe presto procurato, e precisamente per reciproca antipatia. Mi « sono espressa con diversi in questo senso.* At quod actrix asserit, con- « cludenter non probavit, nam si tabulae processuales attenduntur, « prudens exstat dubium de opposito, quod sufficit iuxta instructionem « S. Officii 1883, § 39, ut iudicium contra matrimonium, quod factum « publicum et solemne est, non pronuntietur ».

Ex quo apparet quod iudices rotales tabulas processuales sedulo considerarunt; et ex his, uti in sententia impugnata legitur, contradictiones actricis et exaggerationem illius matris, circa Olgae intentionem foedandi coniugium per divortium, atque circumstantiam ignorantiae huiusmodi intentionis, pro parte testium, qui catholicam profitentur Religionem. Unde eisdem iudicibus « credendum fuit quod naturae negotii « convenit et quod inimicitiae aut gratiae suspicione caret, confirmando « motum animi sui ex argumentis et testimoniis, quae rei aptiora esse « compererunt » (cap. 3, Con. IV, Quaest. II et III). Itaque quia « Pro- « bationes aestimare iudex debet ex sua conscientia », et, in casu, iudices rotales moralem non habuerunt certitudinem, quae requiritur ad pronuntiationem cuiuslibet sententiae (can. 1869), prorsus legi conformis dicenda est impugnata sententia, qua *non constare* edicitur *de matrimonii nullitate.* In Instr. S. C. *de Prop. Fide,* data anno 1883, § 40, praecise hoc iudicibus matrimonialium causarum praeceptum est: « Cete- « rum in hac re iudex sciat matrimonium esse per se factum solemne « et publicum, quod de per se validum censeri debet, nisi *evidentes « rationes* eiusdem *nullitatem demonstraverint.* Ideo curandum quidem « omni studio atque diligentia, ut rationes istae colligantur, sed iudi- « cium contra matrimonium numquam erit pronunciandum nisi eorum « complexio *omne prudens dubium de existentia impedimenti excludat* ».

Quapropter Emi Patres censuerunt quod sententia rotalis impugnata, cum nec factum perverterit, nec legem violaverit, neque nullitate laborat, neque gladio circumscriptionis iugulanda est. Etenim « odio- « sissima profecto res a lege traducitur circumscriptio, et acerbissimum « putat illud omne delere quod coram Iudice factum est... si qua nimi- « rum esse potuerit vel remotissima dubitatio, concedenda ne sit an « deneganda circumscriptio, lex quidem imperat ut acta valere respon- « deamus » (*Sign. Iust.*, Decis. 25 ianuarii 1838, *Fabrianen.* seu *Lauretana, Circumscriptionis,* coram Lippi, n. 11).

Quoad alteram recursus partem, animadverterunt Emi Patres iura semper privilegiatas habuisse causas matrimoniales, ita ut numquam in rem transeant iudicatam, semperque retractari possint, servatis servandis (cap. VII, *de sent. et re iud.;* Const. *Dei miseratione,* § XI; novi Codicis, can. 1903 et 1989); ideoque cum *Restitutio in integrum* remedium sit extraordinarium, praesertim adversus sententias, quae in rem iudicatam transierint (can. 1905), in hac re locum habere non posse dixerunt. Attamen perpendentes iidem Emi Patres quod in hac causa forsan depositiones minus aestimatae fuerint quam meruissent; quodque actrix, per suum procuratorem, dicat (*Restr. Resp. ad animadversiones Vinculi Defens. H. S. T., circa fin.*) sibi praesto esse alios testes ad probandam suam intentionem foedandi matrimonium, quos inter Parochum catholicum *Müschen;* et considerando ideo conditionem adesse a iure requisitam (cit. Const. *Dei miseratione* et novus Codex, can. 1903 et 1989), scilicet causas matrimoniales semper retractari posse, quoties nova eademque gravia argumenta vel documenta proferantur, censuerunt remittendam esse quaestionem ad S. R. Rotam pro novo examine.

In expensis autem iudicialibus Supremum idem Tribunal decrevit eas ab actrice esse sustinendas.

Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum ac definitive iudicatum, mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret, et ab omnibus ad quos spectat exsequutioni mandaretur; non solum, etc.; sed et omni, etc.

Datum ex aedibus Supremi Tribunalis, die 31 maii 1919.

Iosephus Fameli, *Signaturae Votans.*

Visa

Evaristus Lucidi, *S. A. S. T. a Secretis.*

L. ✠ S.

Iosephus adv. Fornari, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 3 giugno 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali ed i Rmi Prelati officiali componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1) intorno alla validità di tutti i Processi Apostolici ed Ordinarii costruiti nella Curia di Bayonne per la Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Lodovico Edoardo Cestac, fondatore della Congregazione delle Serve di Maria;

2) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Napoli, sopra la fama di santità della vita, delle virtù e dei miracoli in genere del Ven. Lodovico da Casoria, sacerdote professo dei Frati Minori, fondatore della Congregazione dei Frati della Carità, Terziari Francescani, detti *Frati Bigi;* e delle Suore di Santa Elisabetta, parimenti Terziarie Francescane, dette *Suore Bigie;*

3) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Moulins, sopra la fama di santità della Serva di Dio Lodovica Teresa Montaignac De Chauvance, fondatrice della Pia Unione delle Oblate del Sacro Cuore di Gesù;

4) intorno alla validità ed al rilievo del Processo Apostolico costruito nella Curia di Roma sopra la fama di santità della vita, delle virtù e dei miracoli in genere della Ven. Lucia Filippini, fondatrice dell'Istituto delle Maestre Pie da lei denominate *Filippini;*

5) intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Guglielmo Giuseppe Chaminade, sacerdote, fondatore della Società di Maria, detta dei *Marianisti;*

6) e parimenti intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Giovanni Battista Stoeger, laico professo della Congregazione del Ssmo Redentore.

Martedì 17 giugno 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto

dapprima sul dubbio detto del *Tuto* per la solenne Canonizzazione della Beata Giovanna d'Arco, detta la Pulzella di Orléans; e dipoi sul dubbio del *Tuto* per la solenne Beatificazione della Venerabile Lodovica De Marillac, vedova Le Gras, confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Carità; quindi sul dubbio intorno al martirio, alla causa del martirio ed ai segni o miracoli delle Serve di Dio Maria Maddalena Fontaine e di tre Compagne di lei dell'Istituto delle Figlie della Carità, insieme alle Serve di Dio Maria Clotilde Angela di S. Francesco Borgia e di dieci Compagne di lei dell'Ordine delle Orsoline del Monastero di Valenciennes, tutte uccise, come si asserisce, in odio alla Fede.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

31 maggio 1919. L'Emo signor Cardinale Guglielmo Van Rossum, *Protettore dell'Istituto Venerini.*

» » » L'Emo signor Cardinale Aidano Gasquet, *Protettore dell'Istituto delle Suore dell'Immacolata Concezione, in Barcellona.*

6 giugno » Mons. Achille Ratti, Visitatore Apostolico della Polonia, *Nunzio Apostolico presso la detta Repubblica.*

9 » » L'Emo signor Cardinale Vittorio Amedeo Ranuzzi de' Bianchi, *Protettore del Sacro Militare Ordine Costantiniano di S. Giorgio.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

12 giugno 1919. Mons. Paolo Maria Reynaud, vicario apostolico del Ce-Kiam Orientale.

Protonotari apostolici ad instar partecipantium:

27 maggio 1919 Mons. Marcello Henry, della diocesi di Verdun.

» » » Mons. Carlo Nicola Gattinois, della medesima diocesi.

Prelati Domestici di S. S.:

11 gennaio 1919. Mons. Alfredo E. Manning, della diocesi di Toledo in America.
18 febbraio » Mons. Patrizio I. Mac Donnel, dell'archidiocesi di Chicago.
4 aprile » Mons. Giacomo Giuseppe Bennet, della diocesi di Rockford.
» » » Mons. Clemente Kalvelage, della medesima diocesi.
24 maggio » Mons. Ferdinando Semerano, della diocesi di Ostuni.
12 giugno » Mons. Ludovico Arce Ruesta, dell'archidiocesi di Lima.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

29 maggio 1919. Al sig. dott. Marco Fidel Suarez, presidente della Repubblica di Colombia.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 maggio 1919. Al sig. Giuseppe Emanuele Goenaga, già Ministro di Colombia presso la S. Sede.
5 giugno » Al sig. Emanuele Giorgio Forbes de Bessa, già Ministro del Portogallo presso la S. Sede.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 maggio 1919. Al sig. generale barone Yoshinao Hatano, Ministro della Casa Imperiale del Giappone.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

5 giugno 1919. Al sig. Felice de Barros Cavalcanti de Lacerda, dell'archidiocesi di Rio Janeiro.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 maggio 1919. Al sig. luogotenente generale Kenzo Ishiwara, vice-ministro della Casa Imperiale del Giappone.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 giugno 1919. Al sig. avv. prof. Ataulfo Napoles de Paiva, dell'archidiocesi di Rio Janeiro.
13 » » Al sig. Salvatore Cardenal, residente in Granada (Nicaragua).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 maggio 1919. Al sig. colonnello Naomichi Watanabe, maestro di cerimonie nella Corte del Giappone.

» » » Al sig. colonnello Kenkichi Yoshizawa, capo della sezione del protocollo e personale al Ministero degli Affari Esteri in Giappone.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 maggio 1919. Al sig. Marziale Boudet, dell'archidiocesi di Parigi.

» » » Al sig. Teotisto Lefevre, della diocesi di Evreux.

24 » » Al sig. Leone Claudio Jouas, dell'archidiocesi di Parigi.

29 » » Al sig. Giuseppe Emanuele Goenaga, già addetto alla Legazione di Colombia presso la S. Sede.

18 giugno » Al sig. Ivo Vauquelin, della diocesi di Moulins.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 maggio 1919. Al sig. comandante Yeishun Kimura, segretario dell'ufficio delle forniture della Casa Imperiale del Giappone.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

3 maggio 1919. Al sig. generale conte Ujitaka Toda, gran maestro di cerimonie nella Corte del Giappone.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

3 maggio 1919. Al sig. luogotenente colonnello Hachiro Saionji, maestro di cerimonie nella Corte del Giappone.

» » » Al sig. luogotenente colonnello Yoskitoshi, maestro di cerimonie nella Corte del Giappone.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

3 maggio 1919. Al sig. Saneatsu Tokudaiji, luogotenente in prima nella cavalleria giapponese.

» » » Al sig. Yuji Takahashi, *attaché* diplomatico giapponese.

13 giugno » Al sig. Umberto Bellotto, del Patriarcato di Venezia.

» » » Al sig. Luigi Masetti, dell'archidiocesi di Bologna.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

21 maggio 1919. Mons. Alberto Bartolomasi, dell'archidiocesi di Torino.
30 » » Mons. Vincenzo Tuzii, della diocesi di Aquino, Sora, Pontecorvo.
5 giugno » Mons. Giovanni Battista Maiolo, della diocesi di Alba.
7 » » Mons. Giuseppe Giondini, dell'archidiocesi di Firenze.
» » » Mons. Pietro Bianchi, della medesima archidiocesi.
11 » » Mons. Guglielmo van Stee, della diocesi di Harlem.
12 » » Mons. Antonio Lizza, dell'archidiocesi di Genova.
» » » Mons. Alessandro Paglia, della diocesi di Foligno.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

2 giugno 1919. Mons. Luigi Lauletta, dell'archidiocesi di Santa Severina.
12 » » Mons. Alfio D'Agata, di Roma.

Cameriere d'onore extra Urbem *di S. S.:*

11 giugno 1919. Mons. Pietro Maria Castañeda, dell'archidiocesi di San Giacomo del Cile.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa di numero *di S. S.:*

25 giugno 1919. Comm. Paolo Croci, di Roma.

NECROLOGIO

22 giugno 1919. Mons. Giovanni Emanuele Sanz y Saraiva, Vescovo di Jaen.